

SZÖLLŐSI MÁTYÁS

Szegyenlős álmok

(21.)

Margitkának

Milyen különös, hogy a rád-ébredés
elsősorban szemlehungyást takar.
A szíved nehéz volt. Betegen jelensz
meg számomra először, abban az egykor
volt cselédlakásban, a kastély legalsó
szintjén, a lihegő-párás kert mélye
mögött, ami nemcsak számomra volt
dzsungel-gyerekkor, más tévelygők
számára is. Hányan vesztek el délutánokra
ott, s közülük hányan nem találják magukat
azóta sem. Örültél érkezésemnek, és én nem
értettem, mit jelent a találkozás, vagyis hogy
vagy még, és leszel, számomra is,
több mint két évtizeden át. Olyan, de nem is
csak olyan, hanem az, sőt, leginkább ő,
aki holdtalan éjszakákon sem téved el
sosem, s aki egy eltávozott iránti szerelmet
folytonosan ziháló mellkasban dédelget.
Titkokat bíztaál rám, melyekhez már akkor
kevés voltam, mégis több annál, mint ami most,
nélküled vagyok. Mindig elejétől a végéig voltál,
újra és újra azokban az elbeszélte történetekben.
Láthattam szemedben a bizalom örökkévalóságát,
s hogy még a halál sem legyőzhetetlen.
Folyton számolni tanítottál. Metsző racionalitásod
kétségbeejtő volt hited mértékéhez mérten,
miközben arcod korán és gyorsan mélyülő
barázdái túl voltak a tökéletességen.

(22.)

Elhamvadt tested már az urnában pihen.
A műanyag gyertyák fénye hamis sötétséget
képez az oszlopok tövében, mintha a tömeg
tagjai mégiscsak összegyűlnének, akik valójában –
más elfoglaltság miatt, közülük hármat kivéve –
magukból csupán árnyékukat küldték el
a veled való utolsó találkozóra. Igaz, ha
eljönnének, akkor sem köszönnél rájuk ott
lent, ahol már csak bevéselt neved idézi
utánozhatatlan mosolygásod, az altemplom
leghidegebb szegletében. Egy kőtábla mögött
újra össze vagytok zárva, és a halk ének alatt,
mely a búcsú idején pár hangszóró sajátja,
tisztán érzékelhető ötvenhét közös évetek holtig
imbolygó harmóniája. Nagypapa bosszús lenne
ennyi virág láttán – főleg, ha bármit miatta
téptek volna le. Fordítva semmiképp sem
zokogna, ahogy fiatok se tette, otthon fog majd,
egyedül, ha a nap sírjába süllyedt, és álomtalan
marad számára az este. Hátul, a tömjénfüst
füledt bizonytalanságában vég nélkül
pislognak a márványangyalok.
A pap még mindig beszél. Magára öltve híven
a részvét kétségbeesett álarcát előre tekint,
majd széttárt karral állva örömkönnyek közt
hirdeti, hogy csakis földi létünk véges.